

Μουσαλά- Μπόροβετς

Μουσαλά, στην κορυφή που αγγίζει τον θεό. Έτσι την ονόμασαν οι οθωμανοί και σημαίνει δίπλα στον θεό. Πράγμα που συμπεραίνει κανείς όταν την κατακτήσει. Το όρος Ρίλα στη Βουλγαρία είναι ένα από τα ομορφότερα μέρη αυτής της χώρας. Είναι το δεύτερο βουνό που περνάμε όταν εισερχόμαστε οδικώς στη χώρα.

Κείμενο/Φωτο: **ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ**
onphotographer@gmail.com

Φοβερή η διαδρομή από τα σύνορα του Προμαχώνα μέχρι και το Blagoevgrad. Παρότι έχει αρκετές στροφές στην αρχή περνάς δίπλα από το Πιρίν και είσαι παράλληλα με το Στρυμόνα. Χωριά, τα ποτάμια, φαράγγια, γεφυράκια και τούνελ συνθέτουν το τοπίο σε μια εθνική οδό που δυστυχώς δε μπορώ να τη χαρακτηρίσω κάτι περισσότερο από επαρχιακή. Φτάνουμε λοιπόν στη Ντούπνιτσα που θέλει λίγο προσοχή ο δρόμος για να μη χαθείς και συνεχίζουμε για το Σαμόκοβο και το χωριό Μπόροβετς. Το χωριό Μπόροβετς είναι σχεδόν ανύπαρκτο, θα το χαρακτηρίζα περισσότερο ως θέρετρο. Αποτελείται από δεκάδες ξενοδοχεία. Άλλα παλιά αλλά μεγαλειώδη θυμίζοντας κάποιο ένδοξο παρελθόν, άλλα σύγχρονα με όλες τις ανέσεις, άλλα μικρότερα, σαλέ, βίλες,

ταβέρνες, καταστήματα για εξοπλισμό είτε σκι είτε για θερινές δραστηριότητες, καφέ, πισίνες, μαγαζάκια με σουβενίρ κτλ. Ομολογώ πως το χωριό είναι παράδεισος για τους λάτρεις των σπορ. Ιππασία, καταβάσεις Downhill με ποδήλατα, πεζοπορία, mountain bike, τοξοβολία, πάρκο αναρρίχησης και δραστηριοτήτων με σχοινιά κτλ. Παρότι αρχές Αυγούστου εδώ έχει κόσμος. Ενδεικτικά λειτουργούν 2 εναέριοι ναβατήρες. Ένα μικρότερος καθημερινά και η γόνδολα από Τετάρτη μέχρι και Κυριακή. Μάλιστα όσο πλησιάζεις στο Σαββατοκύριακο ο κόσμος αυξάνεται. Οικογένειες, παρέες, φίλοι, σύλλογοι. Όλοι εδώ. Την κατάσταση βοηθάει άλλωστε και η κοντινή απόσταση από τη Σόφια, που περίπου σε 45 λεπτά είσαι στο χωριό αλλά και οι φυσιολογικές τιμές. Η επίσκεψη στο βουνό αυτό άλλωστε συνδυάζεται και με άλλες δραστηριότητες που είναι σε κοντινές αποστάσεις. Ράφτινγκ, Κανό, Πεζοπορία, Μοναστήρια όπως το διάσημο μοναστήρι της Ρίλα που είναι μέσα στη χαράδρα του βουνού ή κάποιο κόκκινο αμμόλοφο σε σχήμα πυραμίδας.

Αφού δοκιμάσαμε διαδρομές με ποδήλατα, πεζοπορία μέσα στο δάσος ανάμεσα στα πανύψηλα δέντρα και τα ποταμάκια έφτασε η μέρα να ανεβούμε στο ανώτερο μέρος του βουνού. Για να ανέβεις υπάρχουν 2 τρόποι. Ο πρώτος είναι να ξεκινήσεις από το χωριό και μετά από περίπου 4-5 ώρες να φτάσεις στο ύψος που σε αφήνει η γόνδολα και ο δεύτερος τρόπος είναι να ανεβείς με τη γόνδολα μέχρι την κορυφή «Γιάστρεμπετς» και από εκεί να χαράξεις την πορεία σου για τη Μουσαλά. Εμείς λοιπόν προτιμήσαμε τη δεύτερη επιλογή. Το κόστος με την επιστροφή είναι στα 5€ και η διαδρομή με τη γόνδολα ήταν πανέμορφη. Περνούσαμε πάνω από τα δέντρα, τα βράχια, τα ποτάμια που ήταν εικόνα καθαρά από ντοκιμαντέρ ενώ πίσω μας είχαμε θέα όλο το δάσος και το χωριό. Όσο ανεβαίναμε έπεφτε και η θερμοκρασία. Φτάνοντας στη Γιάστρεμπετς στα 2370 μέτρα υψόμετρο το τοπίο αλλάζει. Η βλάστηση αρχίζει να ελαττώνεται, ο αέρας είναι κρύος, τα σύννεφα κινούνται ταχύτατα, η θέα σου κόβει την ανάσα είτε προς τα χαμηλότερα με τα χωριά, τις λίμνες, το ποτάμι αλλά

Καταφύγιο κορυφής

είτε προς τις κορυφές με την καρδιά σου ανυπόμονα να χτυπάει για να ανέβεις την κορυφή. Στο μέρος αυτό λοιπόν υπάρχουν διάφορα μαγαζιά τύπου σαλέ για να φας, κάποια έχουν και μπαλκόνι που είσαι στον αέρα ενώ κάτω από την κορυφή υπάρχει και ένα ξενοδοχείο μικρό και οικονομικό. Με την άριστη σήμανση στο βουνό κινηθήκαμε προς το καταφύγιο Μουσαλά. Το μονοπάτι ήταν ένας χωματόδρομος που δεν σε ανεβοκατέβαζε αλλά σταθερά με μικρή κλίση σε κατεύθυνση στο καταφύγιο. Όπως προχωράς στο δρομάκι αυτό έχεις δίπλα σου θέα όλη την κοιλάδα ενώ διασχίζεις τις πίστες του σκι ή περνάς κάτω από τους αναβατήρες. Στο δρόμο υπάρχει και πόσιμο νερό που έβλεπες τις οικογένειες να σταματούν για να δροισιστούν. Είχαμε ακούσει για κάποιες λιμνούλες και μετά διαβάσαμε για τις 7 λίμνες. Λίγο πριν το καταφύγιο είχε πινακίδες ενημέρωσης με κανόνες, χάρτες, μονοπάτια κτλ και εκεί είδαμε απογοητευμένοι τις πρώτες σχεδόν αποξηραμένες λίμνες με γυρίνους μέσα. Φτάσαμε λοιπόν στο καταφύγιο όπου τώρα πια έκπληκτοι είδαμε κάτι απίστευτο μπροστά μας. Οι κορυφές με τις χιονούρες τους και κάτω από αυτές μια φοβερή λίμνη με κάποια κτίρια δίπλα. Το ένα ήταν ξενοδοχείο που το φτιάχνουν με ιδιαίτερο σχήμα, ενώ τα άλλα ήταν ξύλινα παραδοσιακά. Γύρω από τη λίμνη υπήρχαν εκατοντάδες άνθρωποι. Άλλοι για πικ νικ, άλλοι παίζανε, πάρα πολλά παιδιά και ορειβάτες. Δεν μπορούσαμε να αντισταθούμε και έτσι σταματήσαμε και βάλουμε τα πόδια μας σε αυτά τα παγωμένα νερά που τροφοδοτούνται από τα χιόνια. Την αντανάκλαση των κορυφών δίπλα στα πόδια μας την χαλούσαν τα ψάρια. Πολλά και μικρά ψαράκια μέσα στη λίμνη. Έτσι σε λιγότερο από μια ώρα από το λιφτ ξαναεξικινήσαμε για την κορυφή. Στην αρχή περάσαμε τα ρυάκια που τροφοδοτούν τη λίμνη και στη συνέχεια επιλέξαμε το δυτικό μονοπάτι που σε ανεβάζει λίγο πιο απότομα αλλά γρηγορότερα και έχεις και καλύτερη θέα. Το μονοπάτι είναι ευδιάκριτο και η σήμανση ικανοποιητική. Καθώς ανεβαίνεις όταν γυρνάς να δεις την θέα κάθε φορά σε εντυπωσιάζει. Αυτή τη φορά μάλιστα μας αποκαλύφθηκε και μια ακόμη λίμνη. Στη διαδρομή τώρα καθώς συνεχίζουμε την ανάβαση συναντήσαμε και κάποιο κύριο που μιλούσε ελληνικά, και μας ακολούθησε. Το μονοπάτι δεν έχει ιδιαίτερη δυσκολία. Απλά από τη λίμνη και μετά ο χωματόδρομος γίνεται πέτρα, σάρες κτλ αλλά είναι πατημένο καλά. Ενώ η συζήτηση έχει αρχίσει για τα ελληνικά και τα βουλγαρικά βουνά μας φανερώθηκαν 2-3 λίμνες ακόμη μαζί με κάποιες χιονούρες. Τώρα σιγά σιγά βλέπουμε την κορυφή, όπου φαίνονται κάτι κεραίες. Στη διαδρομή πια που βλέπεις το μονοπάτι μπροστά σου υπάρχει και αρκετός κόσμος. Κρίμα έλεγα μέσα μου που στον Όλυμπο δεν έχει τόσο κόσμο. Σιγά σιγά αρχίζει και φαίνεται το καταφύγιο «Έβερεστ» που έχει ιδιαίτερο σχήμα σαν πυραμίδα. Όσο πλησιάζουμε τόσο αρχίζει και το κρύο να γίνεται πιο έντονο. Στα αριστερά μας οι απότομες πλαγιές του βουνού και μια λίμνη από την απέναντι πλευρά. Είμαστε λίγα μέτρα πριν το καταφύγιο. Όπως προχωράμε ακούμε το νερό να κυλά μέσα από τις πέτρες αλλά δεν το βλέπουμε. Μπαίνουμε μέσα να αλλάξουμε, να βάλουμε τα αντιανεμικά και τα τελευταία ανάσα και είμαστε στη τελική ευθεία για την κορυφή. Πίσω από το καταφύγιο και κάτω από την ψηλότερη κορυφή βρίσκεται και η ψηλότερη λίμνη της Βουλγαρίας και των Βαλκανίων. Το βάθος της φτάνει μέχρι και τα 14 μέτρα σύμφωνα με τις επιστημονικές μελέτες, που ήταν αναρτημένες στο τοίχο του καταφυγίου. Εδώ τώρα το μονοπάτι γίνεται πιο απότομο. Στα δεξιά μας είναι η ράχη του βουνού αρματωμένη με

Πανόραμα των πρώτων λιμνών.

συρματόσχοινα για τους χειμερινούς αναβάτες. Το μονοπάτι πια είναι πιο στενό. Βγαίνουμε σε ένα πλάτωμα όπου έχει εκπληκτική θέα όλου του βουνού. Ο κόσμος έβγαине φωτογραφίες εκεί. Μας προσπέρασαν και κάποια αθλητές. Skyrunning... Αγγίζοντας τα 3000 μέτρα. Υπήρχε και αγώνας εδώ πριν λίγες μέρες του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος. Τους είδαμε να ανεβοκατεβαίνουν το βουνό σαν να ήταν απλά σκαλοπάτια στο σπίτι τους. Πλησιάζουμε πια και είμαστε κάτω από την κορυφή. Στην τελική ευθεία. Η θέα είναι απίστευτη. Δίπλα στην κορυφή υπάρχει καταφύγιο, μετεωρολογικός σταθμός, κτίρια για επιστημονικές έρευνες με διάφορα μηχανήματα και τελικά η κορυφή με τη σημαία της Βουλγαρίας. Όταν φτάσαμε έβγαине φωτογραφία ένας σύλλογος από τη Σερβία, σε λίγο η σειρά μας για την

κατάκτηση. Ριζάμε τα κέρματα σε αυτή την κατασκευή με την πινακίδα της κορυφής. Είναι έθιμο, όπως ακριβώς και με τα σιντριβάνια σε εμάς. Είναι η ψηλότερη κορυφή των Βαλκανίων καθώς και η ψηλότερη ανάμεσα από τις Άλπεις μέχρι τον Καύκασο. 2925μ. Τώρα πια βλέπουμε τα πάντα και πανοραμικά. Τις λίμνες, τις ορθοπλαγιές, τα καταφύγια, τις κόψεις και τα μυτίκια. Αρκετός κόσμος. Δεκάδες να κάθονται και να απολαμβάνουν ένα ζεστό ρόφημα στο ψηλότερο καταφύγιο των Βαλκανίων όπως έλεγαν οι πινακίδες. Άλλοι να ξαπλώνουν και να απολαμβάνουν τη θέα από τη πλαγιά. Ντόπιοι αλλά και ξένοι εδώ είναι μια παρέα. Όπως όλοι εξέρουμε το βουνό σε χαλαρώνει, γίνεσαι πιο ζεστός με τους ανθρώπους. Κάπως έτσι κλείσαμε την ανάβαση. Με αρκετές γνωριμίες και χαμόγελα. Η συνολική πο-

ρεία για την κορυφή από τη γόνδολα είναι κάτω στις 3 ώρες, ενώ η κατάβαση κάπου στις 2,5 ώρες. Ένα βουνό που το χαίρεσαι, χωρίς σκουπίδια, με κόσμο απλό και καθημερινό, χωρίς τις επιβλητικές «μάρκες» ορειβατικών προϊόντων αλλά απλοί άνθρωποι που θέλουν να έρθουν κοντά στη φύση. Κοντά στην άγρια ομορφιά. Τέλος ημέρα μας έκλεισε με λίγη ιππασία που σε χαλαρώνει απίστευτα. Νιώθεις τη θερμότητα του αλόγου να έρχεται σε αντίθεση με τη δροσιά του βουνού. Μια όμορφη εξόρμηση που η κορυφή δεν είναι το παν. Μπορεί να φαίνεται μικρή η πορεία και η ανάβαση αλλά υπάρχουν δεκάδες μονοπάτια στο δάσος και τόσες δραστηριότητες που χάνεσαι στη φύση! Επιστρέψαμε, με πολλές εικόνες φύσης, καθαρό και δροσερό αέρα και μερικά παραδοσιακά κεραμικά από την περιοχή.

Μοναστήρι Rila.

Μοναστήρι Rila.

